

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi A. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnymi wyrokami: Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 października 2009 r., sygn. akt ... 751/08 i Sądu Apelacyjnego z dnia 4 lutego 2011 r., sygn. akt ... 517/10, wydanymi w sprawie z powództwa A. S. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Krajową Radę Sądownictwa, Ministra Sprawiedliwości, Prezesa Sądu Apelacyjnego /.../, Prezesa Sądu Okręgowego w P. o odszkodowanie, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2015 r., zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 13 sierpnia 2013 r.,

1. oddala zażalenie;
2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego adwokat E. M. -K. kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) zł powiększoną o stawkę podatku VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę A. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego z dnia 29 października 2009 r. (sygn. akt ... 751/08) i Sądu Apelacyjnego z dnia 4 lutego 2011 r. (sygn. akt ... 751/10). W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie zachodziła podstawa do uwzględnienia skargi, przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c. Cech takiej podstawy nie może mieć postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r. (sygn. akt ... 497/11) o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania. Niezależnie od tego postanowienie to zapadło w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania od wyroku kończącego postępowanie w sprawie objętej skargą o wznowienie.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 13 stycznia 2013 r. skarżący podnosił naruszenie art. 410 § 2 k.p.c. w zw. z art. 412 § 1 k.p.c., art. 148 § 1 k.p.c. w zw. z art. 45 ust. 2 Konstytucji RP, art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 14 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz art. 42 § 2 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 427). Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym rozstrzygnięciem merytorycznym stanowi nadzwyczajny środek kontroli takich orzeczeń. Musi zatem istnieć prawna podstawa takiej kontroli, przewidziana m.in. w art. 403 § 2 k.p.c. (*facta nova*). W zażaleniu skarżący stara się wykazać istnienie tej podstawy w postaci „wykrycia nowych okoliczności faktycznych, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c.” przy czym skarżącemu nie chodzi o wydanie samego, wspomnianego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., ale o dokonaną przez Sąd Najwyższy „nową wykładnię” aktu prawnego „zmieniającego stan prawny sprawy”. Skoro bowiem - jak wywodzi skarżący - art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 1 marca 2002 r. o zmianach organizacji i funkcjonowaniu

jednostek (...) (Dz.U. z 2002 r., nr 25, poz. 253 ze zm.) zawiera okoliczności faktyczne będące podstawą żądania, to fakt dokonania przez Sąd Najwyższy prawidłowej (...) wykładni (tego przepisu) może mieć istotny wpływ na wynik sprawy odszkodowawczej wszczętej przez powoda” (s. 5-6 zażalenia).

Należy stwierdzić, że interpretacja odpowiednich przepisów prawa, dokonana przez Sąd Najwyższy w toku postępowania w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie może być w ogóle traktowana jako „okoliczność faktyczna” w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c., nawet przy najbardziej ogólnym i szeroki ujęciu tej formuły prawnej w praktyce sądowej. Nie można bowiem de lege lata utożsamiać samej faktycznej podstawy rozstrzygnięcia sądowego (właśnie okoliczności faktycznych) i interpretacji przepisów prawa, dokonywanej w toku stosowania prawa.

Nie ma przy tym znaczenia to, czy taka wykładnia sądowa pozostaje w merytorycznym związku z prawomocnym rozstrzygnięciem objętym skargą o wznowienie postępowania. Ponadto dokonywanie przez Sąd Najwyższy stosownej interpretacji prawa materialnego w toku tzw. przedsądu determinowane pozostaje potrzebą zweryfikowania przez sąd wystąpienia w rozpoznawanej sprawie sugerowanych przez stronę wnoszącą skargę kasacyjną przesłanek uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Wykładnia prawa służy tu zatem ocenie potrzeby przyjęcia do rozpoznania tego szczególnego środka zaskarżenia.

Z przedstawionych względów nie doszło do naruszenia przepisów wskazanych na wstępie zażalenia i dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił zażalenie jako nieuzasadnione.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 6, 13 i 20 rozporządzenia MS z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).